

har troet det, tager han ganske sikkert fejl.

Nej, fra første Færd har det naturligvis været Regeringens Mening at bøje sig for den Nødvendighed, som var i den en Gang vedtagne Finanslov med dens militære Bevillinger og i de Love, som vare givne om Sommeren med de Bevillinger, som følge deraf, og ogsaa overtage den Finanslov, som det ærede Medlem selv havde foreslaaet, men forsøge straks at raade Bod paa, hvad der kunde raades Bod paa, ved nemlig at udskyde de Forsvarsforanstaltninger, som det var muligt at udskyde. Til den Ende førte Konseilspræsidenten og jeg en Forhandling den Gang — det er en officiel Kendsgerning — med de militære Autoriteter, og disse gik ganske ind paa vor Tankegang, som var den, at de finansielle Forhold ikke tillod at tage saa meget med af Forsvarslovenes Bevillinger, som det ærede Medlem, mere finansielt letsindig, end jeg havde troet om ham, uden videre havde kastet ind paa Finanslovsforslaget. De militære Autoriteter gik, endda beredvilligt og loyalt, ind paa — det er aldeles ikke nogen Bebrejdelse overfor dem, jeg her vil fremsætte — at udskyde en saa betydelig Sum som 6 Mill. Kr. I samme Øjeblik som det var sket, var det klart for os, at paa dette Punkt laa overhovedet den fremtidige Politik, dette nemlig, at man maatte forsøge at udskyde Forsvarslovenes Konsekvenser og forandre Forsvarslovene, hvor dette var nødvendigt for at komme udenom Konsekvenserne. Lad mig nævne saadan noget som de Fæstningsforanstaltninger, der skulle foretages ved Smaalandsøhavet, og som ere beregnede at skulle udføres i de sidste Aar af den Periode, i hvilken man har ment, at Forsvarslovene skulde gennemføres. (N. Neergaard: De sidste 4 Aar). Ja, jeg husker ikke ganske, hvor mange. Hvad skulde der dog være i Vejen for, at en radikal Regering kan fremsætte et Forslag om, at disse Befæstninger ikke skulle bygges, og derved ganske forhindre, at der altsaa udgives 5 Mill. Kr. dertil? Jeg ved ikke, hvad der skulde forhindre os deri. Jeg ved ikke, hvorfor det f. Eks. skulde anses for illoyalt af en Regering at faa forandret en Lov, som ganske vist er vedtagen her i Tinget. Det er jo noget, man gør Gang efter Gang. Der er heri intet uoverensstemmende med Regeringens Principper, der er intet uoverensstemmende med de Ord, vi have brugt. Det er altsaa noget, man maa være forberedt paa, hvis vi

skulde komme til at sidde med et Flertal i denne Sal. Den ærede Ordfører vil kunne forstaa, at uden et Flertal i denne Sal falder det ikke en radikal Regering ind at stille den Slags Forslag, fordi det vilde være ørkesløst at stille dem uden at have et Flertal at bygge paa. Og den ærede Ordfører maa ikke sige til os, at Landstinget skulde være ganske ubøjeeligt overfor Folketinget ogsaa paa det Omraade. For det første er der ingen, der ved, hvordan Landstinget kommer til at se ud i de kommende Aar, og dernæst ere Overhusene i vore Dage langt mere bøjeelige overfor Underhusenes Politik, end man tidligere har troet.

Altsaa, den ærede Ordfører spurgte, hvorledes vi vilde stille os til næste Aar, for vi kunde jo ikke forandre Forsvarslovene inden 1. Oktober. Nej, det kunne vi naturligvis ikke, men vi kunne til 1. Oktober, til den Rigsdagssamling, som da kommer, stille os saaledes, at vi ikke paa Finansloven tage det med, som den ærede Ordfører tror vi ville tage med, og at vi stille Forslag om Forsvarslovenes Forandring paa rimelig Vis, tagende Hensyn til det, som er, og forsøgende at forandre alt det, som det efter de givne Forhold er muligt at forandre. Jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem synes, at det er en fantastisk Politik. Er der noget mystisk i det? Jeg synes, det er saa klart som den klareste Dag. Den ærede Ordfører sagde, at ingen havde modbevist hans klare Paavisning af, at det som ikke var blevet vedtaget i Aar paa Finanslovsforslaget, maatte komme igen til næste Aar. Nej, det er ganske klart, hvis man gaar ud fra den Forudsætning, at det overhovedet skal komme der. Naar man mener, at det tager 8 Aar at gennemføre noget, og man tager det bort de første to Aar, men forudsætter, at det skal gennemføres, saa kommer det igen til næste Aar, det kan ethvert Menneske faa ind i sit Hoved. Men hvis man ikke vil gennemføre det, hvis man vil forsøge at komme ud over det, saa sætter man det ikke ind paa næste Aars Finanslov. Det gælder baade militære og andre Bevillinger.

Den ærede Ordfører var inde paa Spørgsmaalet om Statslaan, paa en behageligere Maade, synes det mig, end i Formiddags, hvor han, som jeg synes, ret haanligt talte om, at den nuværende Regering var Specialist i Laan. Den ærede Ordfører siger, at vor Laantagning strider ganske imod, hvad dels Konseilspræsidenten, dels jeg har udtalt om Laan, at man skal ikke